

отидаха у Колю Минювъ и прѣдложиха на двама прикрити да ги изведатъ, като имъ казаха, че отъ прѣдателство тукъ неможатъ ги укри. Икономовъ се несъгласи и постоянноствуваше на същото мѣсто да си останатъ. Разлютенъ отъ честото мѣстомѣнение, изговори: „донесете ми навуцата и царвудитъ на двама ни, тукъ нѣмало народни хора, ний ще си отидемъ“. Раздорътъ до толкова се осили щото той посочи да тѣгли револверъ върху Нено, като недоразбра отъ кое прѣдателство не можатъ ги укри. Отъ своя страна Нено по-дробно му разказа, че Колю Минювъ прѣди единъ день му, подалъ една свита книжка чрѣзъ която му искалъ пари за тѣхното обдѣржане; а той като се всумнилъ да не ги прѣдаде, като неможатъ да му испълни исканието, дошелъ да ги изведе. Икономовъ се съгласи на това Неново разказване, прѣдрѣшени простичко на коначи, навървиха се съ Михалъ Стоенчовъ къмъ Гюръ-чешме за къщата на Андонъ Кутевъ. При приближаване на пѣтната върта, Икономовъ и въвода-та влѣзаха, а Михалъ Стоенчевъ се върна.

Андонъ ги прие съ радостъ и имъ даде една стая. Събраха се трима емигранти. Икономовъ като по на прѣдъ дойди въ градътъ, попита го, като какви новини носи отъ Влашко. Той му разказа: „всичкитъ хъшове, които се скитаха изъ Влашко, вече прѣминаха въ България да взематъ участие въ *всеобщото българско въстание*, а азъ като се прѣслѣдвахъ отъ влашкото правителство, помолихъ единъ отъ познатитъ ми шлепари да ме отнесе въ Русчукъ. Отъ Русчукъ пристигнахъ въ Сливенъ съ сливенски кираджии, които продавахъ тамъ арпаджикъ“. Слѣдъ разговорътъ имъ Икономовъ укори постѣпката на Нено, че само ги е мѣстилъ, безъ да свѣршатъ нѣщо по мисията си. Тѣ помолиха